

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

EVANGELIUM

EPIGR. XLIII.

Dos Evangelii sunt hæc Duo: Gratia, splendor;
Gloria cœlestis, Spiritualis Amor.
Nec minus est Meriti Divini fructus opimus,
Et vitæ novitas Justitiæque decus.

S AN C T I M O N I A.

EPIGR. XLIV.

Ecce, vias cœli patefecit euntibus Unus:
Non decet in Vitæ vos novitate gradi?

Rundgörelser.

Hos Bokbindaren H. Lorens Ahlgren finnas små
Fruncimmers-Almnacker för instundande år.

I Torsdags, under Concerten, förlorades vid
Kådhuset en wagns-puta af hvitt klåde med lika
snören. Den som återkaffar putan, får 6 Dal.
S:mt i hittelön. Likaledes äro et par svarta sil-
kes-wantar nyligen förlorade, som åskundas tillbaka
för ingen styfver. Desutan är en stålfärgad klådes-
kapperock, med uppslag af Plus, förkommen.

Torra njupon, jämte sot- och surbår ifrån Lid-
köping äro för billigaste pris til salu hos Handels-
mannen, Herr Anders Åberg.

Juret mer? Jo Handelsmännenne J. M. Dahl
och Spargren hafwa Ångelsk ost af batre och sam-
re sort, äfwen inör uti fjerdingar, och Virginiska
tobaks-blad, nyligen inkomna.

Götheborgska

Magasinet.

Lördagen, den 27 Decembet 1760.

Slutet af Brevvet, No 47, 49,
50 och 51.

Det är billigt, at äminstone wid ärets ände på-
minna sig woelbens. I desse dagar sitar Chri-
stheten en glad högtid: tager ej illa up, gode
Christne, om jag kanske stöder Zuleron med nå-
re alswarsame tankar, som jag stuteligen binder
wid edra hjertan.

Största delen ibland eder lærer ej twifka om
afsvundfaken af det jag skrifwet. De äro, Gud
vet, ej många, som göra hem- eller uppenbarligen
ack af en domedag; men illa nog, at någon gif-
wes. Judarnes ordspråk emot Propheterne, som
afkunnade den förestående nöden, fastas i dag med
amma fräckhet wåre Präbikanter före: Wæter
det dröjer så länge, säga de, så blifwer in-
det mer af edra prophetier. Den synen,
om denne ser, dit är ännu långt: han
propheterar om den tid, som ännu länge

Sff

botta

borta är, Ezech. 12. Sagen i icke så, wätre
Fritänkare? Atminstone tänken i så. Men we-
ten i, hwad HErren svarar? Jag skal lägga
det ordspråket neder, at man det icke mer
bruka skal. Säg til dem: tiden är när:
det jag talar, skal icke länge fördröjas,
utan skal ske, säger HErren. Ja, där-
rer alle landsens Inbyggare! ty HErrens
dag kommer, och är kanske närmare än ni
förmode.

Några qwarleswor af tro, som ofta hellsas för
widstepelser, och en hemlig fruktan för en hastig
rättstędag göra så starkt intryck på gudlösa sinnen,
at de draga först i twifwelsmål, och sedan aldeles
neka mögeligheten af en dag, för hwilken de buret en
så billig sasa. De som ej hunnet så långt i konstern,
at tukta samwetet, finna sig likwål oförlifneligen
upbygde, när de lärt i goda sällskap, at sätta lif-
som en förmur af flera tidshwarf imellan sig och
ytterste dagen. Jag måste öppna min mund i en
liknelse. En Köpman hade et perspective, hwar
med han såg ut i hafwet från et torn. Om han
wäntade något af sina fartyg, wände han det glar-
set at ögat, som gjorde aflägsenheten mindre: åter
wände han om perspective, när grannarnes flytande
de Palats hemförwäntades. Hwaraf skedde, at
han undertiden sågnade sig öfwer et framkommet
skepp, hwilket likwål stötte, innan det sådt lots-
öfwen förorsakades häraf, at grannarne undersåde
honom, innan han trodde, at deras fartyg kastat
ankar. Wära fördärfwade böjelser äro det tornet,
från

från hwilket wi se, skeppet är mänskliga lefwernet,
hafwet är tiden, klipporna äro döden och domen,
lotsen är Skriften, perspective är mänskliga för-
ståndet, Tron är det ena glasf, och otron det andra.
När wi se genom detta sednare, så är vår dom
långt ur wägen, och kan swärigen synas. Men
se wi genom det rätta glasf, som är tron, så kän-
ne wi tiden och domen igen, och så råderum, in-
nan den ena öfwer gifwer öf, och den andre kom-
mer öfwer öf.

Jckedesmindre säga de storordige: **Domen**
hafwer öf icke ännu, och behöfwe wi icke
frukta HErren, Of. 10. I därar, i skolen
och därar. Sker det icke förr, och så sker det
wid werldens ändalyft. Och hwad batar en liten
utdrägt af almänne domen, när hwar och en får
sin särskilte wid utgången af det jordiska bollhuset?
Här komma fritänkare med nya inlast: ho kan
löpa kapp med hästar? Det är icke troligt, hörer
jag, at särskilta undersökningar anställas med hela
40000, som dageligen wandra til ewigheten. Men
det är troligt, at hwar och en som döer, strar öf-
werlemnas til sit öde; och mer äfwenlyrar ingen
wid den almänne domen. Rådens, i onda sam-
weteten! Ty dom och werkställighet följas at! Sedan
du kommet ut nådens Rike, får du din lön på
ögnablicket, och alla inwändningar äro förbudne.

Jämwer er, i ogudagtige! ty eder glädje förstör-
res, innan i weten et ord utaf. Röper, i förstoc-
kade hufwuden, och omsweper eder i säckar! För-
träskens, i stolta qvinnor, och häfwer, i synder-

stor! Ty mal skal blifwa eder säng, och maskar er öfvertäckelse. Gråter, och löper omkring uppå jordens yta: i kunnen dock icke undersky Guds ansigte, icke en gång eder selsiwe. Segghet och samwets-oro följer eder i hamn och håll. Men ho tror wår prädikan? Ho är wis och derta förstår?

I fåfänge själar, som sätten er sällhet i något prålände slarwor, Sweriges dötrar, huru wil de bekomma er, at på den store domedagen helt oflädde framtråda? Lägger boet i tid en del af er granlåt! passer på, at spöka ut et beläte!

I mäktige på jorden, som rullat i wagn all er tid, som waret både människor och hästar til last, hwad wiljen i säga på den dagen? Sannerliga säger jag eder: i skolen med mindre prång, utom hästar och wagn, utom kläder och tjenstefolk, Herren som drängen, och drängen som Herren, framhafwas. Huru ären i så snare astakade från tid til topp? Huru ären i af himmelen falne, i sköne morgonstjernor? Huru ären i så nederslagne, i som faret öfwer de höga styar med edra jordiska förslag? Til helswete faren i dårest i icke tänken i tid på ändan, spår jag med Esaja.

Ystra ungdom, tänk häruppå framsför andre. Huru skulle du blifwa til mods, om den Högste kom med sin dom i denna aften? Du wore ju til sinnandes, om icke i kamrar och ofstfhet, doch omkringad af wakre bröder, och kanske lastad ej mindre med starka synder än drycker; ja fördjupad i et

et spel, til hwilket hela dit sunes styrka blifwe ofrad. Dit lefwerne är intet annat än glädje, slagta orar, dråpa får, äta kött, dricka win och säga: Låt oss äta och dricka; wi skole doch i morgon dö, Es. 22. Du lefwer doch ännu, det är, du spelar, du svinger, du dricker. I det samma höres et anskri öfwer hela werlden, jorden raglar lifasom du, tusende himmels-teken ser du, flere tankar förfräcka dig, hjertat slår i dit bröst, och wil ut: i samma ögnablick är du förwandlad. Välkommen til ewigheten! Gör reda för tiden! Härlig förelaring.

Änden kommer likwäl, änden kommer öfwer alla fyra jordens ändar, Ezech. 7. Wänder edra ansigten söder ut, och ser på Christna werlden. Jungfrun Siffabon är fallen, liden äminstone hårda skakningar. Tyslands alrahärligaste rike är nästan omstört, och des prål är neder til helswetet faret. De prächtigaste flott äro strå blifne, ja, werlden sopas med fördärswelsens qwast, Es. 14. Och Swerige, du fattiga Swerige, du skädar därpå: Du läser deras namn, som blifwet slagne med swärd. Huru besinnar du, at dina barn äfwen kunna sönderkrossas, Os. 14. Agta dig, at och Herren icke nederkrassar dig.

Hörer ännu et ord, i fräcke syndare! Besinner, at det är hwar och en af er, som den ytterste domen angår. Kommer ihåg, at han röder hwar och en personligen: det är du, o människja, som skal dömas; men du inbillar dig, at det är din

granne. Darrer, alle försmådare! förFräckens, alle o. udagtige! Fatter tröst alle j, som H. Erren frukten! ty H. Errens dag kommer. Är han mycket när? Det wet jag icke: men beder til slut, at han ej träffar er oberebde, och kommer som et fördärf irån den Alsmägtige! Waker och beder! Amen.

Utdrag af et Tal, hållet i Klubben den 27 Sept af Vice Lectorn och Consi- storii Assessorn, Herr Magister Go- thenius.

Detta nämndes med så ord i Magasinet No 44, s. 702. Jag wil nu lemna et utdrag därav, innan det, jämte flera handlingar, kan hinna tryckas. Talet framställer strar den frågan: Genom hwad medel skal landets wålmagt winnas? Wid detta tilfälle beskriwes et mäktigt land, at antingen wara grannarne öfwerlägset, eller jämnörygt uti styrka på alt sätt. Om et land är folkrift, är det likwål icke mäktigt, om grannarne äro ej mindre folkrife, men mer förmögne. Är det intetdera; så är des underwigt än mer ögonstänlig.

Sådane folkslag hafwa dock kunnat slå sig til magt, at tvinga förmögna och folkrife grannar men selet har då hos de öfwerwunne bestått i Regerings-sättet, eller slåt frigs-disciplin och flera ordningar. Nu sedan krigen blifwet mer häftige än långwarige, och altså åtgången på blod och mynt starkare

starkare än för: kan et fattigt land, som wil blifwa mäktigt, alraminst tänka på erdringar, särdeles om tvådrägts anden där fått inrymme. Om än Cäsar har, det han önskar til et lyckeligt frig, penningar och manskap, och self förer an sit folk, hwarigenom seger kan ökas på seger, rika byten göras, och nya land intagas af flygande härar: bygger doch en sådan sålhet, ehuru blänkande den är, et oundwikeligt fördärf. Flera magter rusta sig til; Cäsar måste med wåld försägta, hwad ingen unnar honom, werkstäder och handel mista stue idfare, plogen råkar i wannagt, och den ången, som i morgon skulle emottaga slättemän, bles i går nedtrampad af Guds härar och gråshoppor. At genom fridens konstler sätta sig i magt, eller genom arbetsamhet och kundskap häfda landet, m. m. det uphjelper et fattigt alrasåkrast, fast än just icke i språng, utan steg för steg, på det sålheten må blifwa så mycket mer waragtig.

Godan är det angelägnaste, sedan kläder; därnäst rikedom, och därefter granlåt och all yppighet. Alltså måste landet alrasåkrast drifwas til så stor frugtbarhet, som för någon del låter sig göra. Landemannen leswer nu mestedels i lika okunnighet, som om han leswat för hundrade år sedan: men han wet, at salig far och farfar ej swalt ihjäl, och ler därföre åt andras olika hushålsmaner: han gitter ej begripa underwisande kundgörelser ifrån Præbikstolen: och öfwerhopad med de kraftigaste bewis, går han icke ifrån den regel, at ej befatta sig med nya försök; och på sit sätt är han ursågtelig, ja

mer förnuftig, än en del Herrar, som påstå at äga en djup inakt, och åfventyra all sin wälfärd på stora förfot. Man ser dock med nöje, huru han upmuntras af egen nytta, utan landshjelp och prämier, til at apa efter, sedan han kommet i åsyna förjarenhet om den märkliga fördel, som i första eller andra året tilfallet des granne, en förnuftig hushållare, af någon owanlig inråtning. Vonden är så människo-lif, at han helre önskar sig fette än tredje kornet, helre fet än mager boskap, m. m. Så länge sådana föreljande exempel ännu äro nästan så, kommer almanheten at länge wistas i ofunnighet, otäferhet och twetan; ty förfarenheten säger, at landmannen är läragtig, om ej af örat, dock af ögat, eller af bagge tilllita. Således infaller den nödwändigheten, at tänka på landt-öconomer, ju flere ju bättre, åtminstone en i hwarit pastorat, som på ämbetes wagnar reste i kring til hemmansbrukarne; och de til honom; han skulle wisa dem de lättaste handgrepen, de beqwämligaste verktygen, m. m. Genom hans snälla åtgärd och pådrifwande råd skulle blifwa snart et annat utseende på wåra widsträcke betesfält, som nu ligga antingen watussuka, eller lifsom af eid bortswedde, och nu mer nedtrampas, än nyttas utaf en kringstrykande boskap. En trest eller häglös borde på första genningen undergå utmätning, utan at så råderum til tinget, och arbetet gå lifafult i werkställighet emot betalning til andra utaf pligten. Landt-öconomer kunde til en början antagas uti et län, t. e. Bohuslän. Där äro 1708 Skatte-663 Krono- och

438 Trälse-hemman. Man kunde antaga 20 tunnors utfäde på hemmanet; man wil dock låta bero wid 16. Utfädet där kastar af sig, kaffe, sjerde kornet, men genom landt-öconomens medelmåttiga anskalt i hwarit Pastorat borde redan i första året på så bördig jordmän åtminstone wanka fette kornet, hwarmedelst skilnaden kom at stiga öfwer 8000 tunnor första året; Samma år ock at förstå om annan lands-afwel. Men härwid supponeras landt-öconomer, som äro i konsten bewandrade til kundskap och förfarenhet, Naturkunige, Mechanici, o. s. w. Desses tjenst i hushållnings-werket wore utan twiswel mer widsträckt och gagnande, än wäntas kan af de Sotke-öconomer, om jag så får falla dem, som finnas på wissa ställen i Småland och Wäster-Göthland, och bestå af förfarne bönder, olärde män, ehuruwäl det förstår sig, at denna inråtning, hwilken gjort mycket godt, likwäl är bättre än den, at lita på Prester och andre Stånds-personer wid lands-culturen; ty de hafwa sina ämbeten at flöta, och hwar slyta fodrar sin man, til undwilkande af mångfläperier; åtminstone winnes affigten altsför sent, och wi hafwe ingen tid at mista. Provincial-Schåfrarne hafwa redan mer än de hinna flöta med deras sår i så widtbegrepne districter.

Angående Lönings-staten til så många landt-öconomer, därtill gifwes anledning af den härigenom förmodade båtnad i längden. Imidlertid är sådan fond aldeles i beredskap, sedan sillefältningen nu tyckes snarare böra inskränkas, än widare ge-

nom prämier updrifwas: landshjelp och förlag til handafögders upodling, ehuru nyttige de äro, kunde och til en del indragas, til des landet kommer sig så före, at wi ej behöfwe smör, åtter, kött, släsk, ost, råg, malt, hwete, ifrån England och Dansig.

Sluteligen beswarar Herr Författaren den frågan: om mulbårs-träns och silkes-afvel kan med fördel anläggas i Sverige? Han lät en sådan år 1757 upwuxen planta stå utan betäknning, utan sol, öpen för alla wäder, wintren igenom. Om wären grönskades hon lefwande och frisk, efter den tiden har hon mått wäl på samma ställe, dagtad all wanskötsel, men intogs i förleden sommar uti Herr Assessor Kochs trågård til bättre wälmående. Hwilka inhemska träslag skulle bättre tålt en sådan hårdhet? Och beträffande silkes-matken, den tål ej förmycken köld, men ej för stark heta. Hos oss kan sommar-kölden lätt göras dragelig genom eld i spisen. Men uti de warne länder, kan wärmanus öfwerflöd ej så lätt minskas. Silkes-matken är altså mer där i fara för heta, än hos oss för köld. När bonden får namn på den söde-kroken, och ser med ögonen nyttan därpå, at utaf wakra trån skaffa silkes-matkar södan, befattar han sig wisseligen därmed, under det han söker förädla sin åker, äng och ladugård.

*O fortunatos nimium, bona si sua norint,
Agricolae!*

Hwab

Hwad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Den 18 dennes sammanträdde uti lands-Cancelliet härstädes, jämte General-Quartermästare-Lieutenanten och Vice-Landshöfdingen, Herr W. B. Carlberg, och des ordentelige Visittare, Herr Kommereraren Sjöholm och Hr. Secreteraren Palmberg, 8 Deputerade eller utnämde, at uprätta och stadfästa Marktegången för Götheborgs- och Bohuslån: Desse woro Capitainen och Ridd. Herr J. G. Utter, Capitainen och Ridd. Herr E. Hästeko, Ryrkoherden i landwetter, Herr G. Gral, och Consist. Assessorn, Herr Magist. Gothenius: äfwen Herrar Handlande, Joh. Montan och Swen Spargren, tillika med Dannemånnen Pehr Pehrson, men utom Nämde mannen Thore Swenson i Kallebäck, hwilken tåktes försumma sig. Taxan blef icke desmindre sådan, som hon nu följer.

Marktegången för år 1760.

	Silfwermynt Dal. Öre.
En tunna råg. = = = = =	11
Dito stridt korn. = = = = =	8 16
Dito blandkorn. = = = = =	6 20
	En

Silfvermynt Dal. Öre.

En tunna malt.	= = = = =	9	
Dito hafre.	= = = = =	5	12
Dito rågmjöl.	= = = = =	11	8
Dito kornmjöl.	= = = = =	8	24
Et lispund smör.	= = = = =	8	4
Et lispund fläst.	= = = = =	4	20
Et lispund talg.	= = = = =	8	4
En samn wed.	= = = = =	10	
Et lispund hö.	= = = = =	9	
Et lispund långhalm.	= = = = =	5	
En tinnerstäck.	= = = = =	24	

Götheborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 24 December.

Londen	- - 76	- -	Dal. R:mt.
Amsterdam	- 70 $\frac{1}{2}$	- -	M.f R:mt.
Hamburg	- 76 $\frac{1}{2}$	- -	M.f R:mt.

Krono-Fregatten Jason, som kryssat uti medel-hafwet, ankom i denne månad til Götheborg, i det fördelagtiga tilstånd, at icke en enda man af hela besättningen saknas. Så berättas ätminstone.

Ankommen är Skepparen P. Iswarson ifrån Aberden med mursten.

Utgångne äro Skepparne Jonas Edberg til Campier med nederlags-waror, och John Rosz til Isleofman med järn och bräder.

Den 5 December afgingo Skepparne Christian Bonson och Jonas Theßmar ifrån

Carls-

Carlshamn til Uddewalla och Götheborg med tunnor, och Gabriel J. Malchou ifrån Stockholm til Bristol med järn. Den 6. Jöns Hölberg ifrån Amsterdam til Carlshamn med styckgods. Ungelska Coyoen, tillika med alla här liggande och til Nordsjön årnade Stepp, asseglade den 9 dennes med god wind. Den 10. Peter Cammerath ifrån Petersburg til Wilbou med hamp, och Daniel Wilde ifrån Amsterdam til Stockholm med styckgods. Den 11. Anton Jongman ifrån Bergen til Östersjön med sill. Den 16. Isac Lundberg ifrån Rigga til Lissabon med bjälkar. Den 18. Salomon Fr. Cedergren ifrån St. Ubes til Åhus med salt.

Små Kyrko-tidningar.

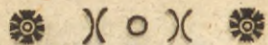
I Swenska Församlingen äro ifrån den 18 til den 23 dennes födde 1 Gosse- och 2 Flickobarn: Wigde Borgaren Michael Smigberg och Jungfru Anna Maria Bergström: Döde 2 Gossebarn af slag.

I Kronhus-Församlingen födde 2 barn: Döde Enkan Ingeborg Sörman, 75 år gammal, af tårande sjukdom, Understyvärfkaren Lars Terning af wädelig händelse, och en Soldat af hetsig feber.

Fabel.

En näswis och en gammal Skata,
Från ägget wan, at mycket prata,
Om wäderleken skulle spå.
Hon lofwar regn och klara dagar,
Som hwar och en det helst behagar,
Hon lofwar alt, men agta på.

Kong

Rong Örn, som blef på jagten wäter,
 Wår Skata til sig hemta låter,
 Och hånne denna lexa ger:
 Låt bli, at uti wådret giffa;
 Ty sällan säger du det wiffa,
 Och utom des man dig beler.

Småfäker.

Wår tid är owis: och den sista
 Hwar döblig mer til sinnes går.
 En hjäl är altför dyr at mista;
 Doch rasar mången år från år,
 Och räkning ej med himlen gör,
 Zils han i sina synder dör.

Hjelp, himmel, mig då wål använda
 Den ädla tiden, du mig gedt:
 Och när jag skyndar til min ända,
 Haf utaf nåd för mig beredt
 Et bättre lif, där man ej wet
 Af tid och lyckas flngtighet.

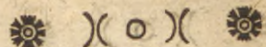
B . . .

Kundgörelser.

En resande Herre åstundar en dräng; underrät-
 telse om den förre fås på Stockholms-fållaren.

En Saga om Mercurius och Vulcanus är trykt
 hos Herr Joh. Georg Lange, den yngre, och såljes
 därstädes, häftad och fluren, för 1 Dal. R:mt.

Samme Boktryckare kundgör här med, at
 som han til des under bygnad warande Pap-
 persbruk uti Målndal, behöfwer hwarjehanda
 lumpor,

lumpor, så förmodar han, som ock ödmjuk-hörsamst
 och tjensteligen anhåller, at samtelige Husfäder och
 Husmödrar här i Staden täktes, likmätigt Kongl.
 Majest. nådiga Förordningar, tilhålla sina tjenste-
 hjon, at tilhopa samla linne- och ylleklutar, som i
 hushållen afgå, och dem sedan til honom uti des
 hus på Kongsgatan leswerera, då hwar och en ef-
 ter lumpornas godhet och wigt skal få betalning
 efter Kongl. Majest. Tara. Skulle något tjenste-
 hjon, i stället för betalning i penningar, åstunda
 Lotzedlar i Hospitals-Lotteriet härstädes, så kunna de
 ock hos bemålte lange erhållas, då de leswererade
 lumpor swara emot En Daler Silf:mts wårde.

Kongl. Majest. Tara är följande:

För de finaste linne-klutar betalas för hwarje
 ispund 24 öre til 1 daler. Något gröfre 16 til 20
 öre. Gröfre dito 10 til 12 öre. Gammalt pap-
 per, samt aflipt och couvert, 6 til 9 öre. Not-trasor
 5 til 6 öre. Ylle-klutar 4 til 5 öre, alt S:mt.

Pränumeration på dessa tidningar, emottages
 hos Utgifwaren och på Post-Contoiren. Då tryck
 och papper faller så drygt, önskar jag tidig under-
 rättelse om mine läsares antal. Förmodeligen ka-
 skar jag min penna, när jag stråwat et år ännu.

Pedellen, som släpat hela året, och buret Ma-
 gasinet på sina arlar, recommenderas i mine läsa-
 res goda åtanke.

Wid Epigr. XL, N:o 51, kan följande stäli-
 gen tilläggas;

Profuit haud aliter, quæ Pelias obfuit hasta.
 Vulnus & auxilium vulneris una dedit.

En

En god wän har tappat en Sedel på 100 Dal.
 G Smt. Hittelönnen blir 20 Dal. i samma mynt.
 I Jag slutar nu andre ärgången, hwarfen
 I misnögd eller upmuntrad. Omöden har
 I jag hört af bägge slagen; och tar emot dem
 C utan protest. Om en skäligh begwänlighet,
 C jämte mina hufwudssylor, medgifwa strän-
 C gare uppsigt och noghet, wid min företagne
 C byggnad, skal jag och wisa, hwad tilgifwen
 C läraktighet jag hyser för det almännas röst.
 C Imidlertid tänker och hoppas jag, at Ma-
 n gaffinet hyst i år en hop myttiga waror, för
 h hwilka Allmänheten tillika med mig har at
 ta tacka mine wätre och benägne Hielpare: hvil-
 ka samn och utgifne arbeten skola med för-
 sta f. sit billiga minnes-rum.
 A Hwad som bruffet i våra små nyheter, bör
 F ej tillskrifwas mig, utan en trög werkställig-
 het af de allrätta anstalter. Det är ogör-
 h ligt hos oss, at få weta de resande: Manads-
 F taror böra ej uryckas längre, än de efterlef-
 b was. Prix-couranten är sällan färdig, in-
 nän han blifwet en Antiquitet; och fel uti
 A Korfo-tidningar bero på mer än en och
 C annan. Bättre kunde jag använda några
 J sidor: men Herrar Lärde måste ursägta mig.
 S Hwad skola mine sänre Läsare få, at råso-
 p nera om? Farwål i år!

